

Intermezzo

1. kapitel

Oktober 2010

Ved midnat listede Kirsten ned ad trappen, for at se om de nye underboer havde fået sat et navneskilt op allerede den samme dag, som de var flyttet ind. Det havde de - der var et håndskrevet A4 ark klistret hurtigt på døren med tape. Der ville garanteret komme et mærke i den mørkegrønne lak på døren, når det skilt forhåbentlig en dag ville blive taget ned og erstattet med et mere ordentligt navneskilt. Ærgerligt, at ungdommen havde så lidt respekt for en gammel ejendom med en opgang i de oprindelige farver fra bygningsens opførelse i 1915.

Irritationen blev dog delvis overskygget af, at de nye underboer havde let genkendelige navne: Maria Ellekilde og Elliot Meyer. Kirsten syntes jo nok, hun havde hørt både danske og engelske stemmer, da hun tidligere på dagen havde stået musestille udenfor sin dør og alle flyttehjælpernes stemmer forplantede sig og ligefrem blev forstærket i den smalle trappeopgang. Irriterende, at det var så længe siden, hun havde taget sit engelskkursus, det kunne gøre det noget vanskeligere for hende at udføre sit arbejde.

Der havde også været en klavertransport med en lift, der havde hejset et klaver hele vejen op til altandøren på tredjesalen. Kirsten var derfor allerede indstillet på et nyt irritationsmoment i sit liv og havde fundet en paragraf i husordenen, hvor der stod noget om ro og orden hver aften efter klokken 20. Eftersom hun var blevet meget upopulær i opgangen efterhånden som rygterne om, hvad der skete med hendes tidligere underboer, var sluppet ud, var hun mere end nogensinde før fyldt af en harmdirrende uretfærdighedsfølelse.

Problemet var bare, at hun ikke kunne tage direkte til genmæle, for efter hjerneblødningen havde hun mistet talens brug. I virkeligheden var det den perfekte position for hende, for når man ikke kan tale, kan andre ikke tillade sig at forvente noget videre af en - eller endnu vigtigere: De kan ikke forventes at vide noget som helst om en. Kirsten kunne forstå på snakken, som sagtens kunne høres i opgangen oppe fra hendes repos, at de andre mente, at hun nok også havde mistet en væsentlig del af forstanden - ja faktisk var det i virkeligheden ret uforsvarligt, at kommunen lod en småtosset borger sidde alene i en lejlighed uden hjemmehjælp. Men sådan var det jo alle steder i disse krisetider - og så gik den videres snak over til skræmmehistorier fra sygehuse, skoler og børnehaver, hvor man efterhånden skulle kigge langt efter en kompetent voksen, når man overlod sit barn i dens varetægt om morgenen.

Det tog ikke Kirsten mange sekunder at finde Maria og Elliot på Facebook, men desværre var det kun Elliots profil, der var helt åben for alle - og på engelsk. Hun valgte med det samme at abonnere på hans opdateringer. Hun kunne se hans fødselsdato og en del billeder, hvoraf det fremgik, at han spillede bas i noget, der måtte være et rockband og altså var kæreste med den danske Maria. Marias information var mere lukket og sparsom, men Kirsten kunne dog læse så meget på hendes forside, at hun studerede på Musikonservatoriet. Det måtte næsten være hendes klaver, der med hiv og sving var blevet kilet ind gennem altandøren via den meget lille altan og nu stod i karnappen lige indenfor altanen - så meget kunne Kirsten se bare ved at stikke hovedet ud over kanten af sin egen altan. Farvel fredelige stunder med morgenkaffe og kommensostemadder på den altan - nu skulle den sikkert forpestes med klaverskalaer.

I skrivemaskinen var den første hilsen til underboerne ved at tage form. Der var uddrag af Husordenen, hvoraf det fremgik, at "Al musiceren og anden unødigt støj efter klokken 20 er forbudt." Der var ikke nogen, der havde taget notits af husordenen i alle de år, Kirsten havde boet i ejendommen, ja faktisk var det nok de færreste, der kendte dens eksistens, men eftersom der ikke var lavet en ny, mente Kirsten, at den oprindelige endnu måtte være gældende.

Der var en bevægelse på skærmen på Kirstens bærbare PC, som stod åben på bordet ved siden af skrivemaskinen. Det var ellers sjældent, der skete noget på denne side af midnat blandt de kontakter Kirstens alter ego MaryP71 efterhånden havde fået på Facebook. Elliot Meyer var lige tjekket ind sammen med sin Maria på den adresse, han delte med Kirsten og otte andre lejermål i opgangen. Det var noget nyt! Hvilken fabelagtig dumhed og letsind, de unge nutildags skilte med - det var jo næsten for godt til at være sandt, hvis hun her på sin egen skærm konstant kunne få at vide, hvor i verden hendes nye underbo befandt sig - og med hvem. Kirsten havde ellers ikke bemærket, at de havde været ude, da det i al sin gru gik op for hende, at de måske var kommet hjem sekunder efter, hun havde stået og luret på deres nye navneskilt.

Hun skiftede skærbillede til sin netbank og indtastede for sjov Elliots fødselsdato i stedet for sin egen som identifikation. Som password forsøgte hun sig med mariaellekilde - og BINGO! Hvor heldig har man lov at være? De nye underboer havde samme bank og den unge mand havde valgt verdens mest gennemskuelige password. Ganske vist havde hun ikke mulighed for at udføre transaktioner uden hans NemID, men det var hun heller ikke interesseret i - det var rigeligt for Kirsten at have fået sig en uventet mulighed for overblik over hans økonomi. Der var i øvrigt et fælt overtræk på kontoen, hvoraf der ikke så ud til at fremgå nogen særligt regelmæssig indkomst. En engelsk musiker med rod i økonomien - og en muligvis intetanende klaverspillende hippiepigge med ring i næsen og håret farvet sort var de realiteter, Kirsten måtte forholde sig til som sine nye underboer. Endnu vidste de ikke noget om, hvad der skulle vente dem.

2. kapitel

Maria sparkede til en flyttekasse, som stod i vejen for, at hun kunne sætte sig til klaveret. I stedet for at få sin irritation forløst, slog hun sin storetå på kassen, der indeholdt en forstærker og ikke de tæpper og puder, som hun havde forventet. "DAMN YOU ELLIOT!" råbte hun med retning mod soveværelset, hvor det var meningen, at hans musikstyr skulle have tildelt en plads i hjørnet. En toværelses var i virkeligheden alt for lille til to følsomme musikere, men det var hvad, det kunne blive til. Det var ganske vist hendes forældre, der havde købt lejligheden, men den månedlige husleje skulle de selv betale.

Elliot hørte ingenting, han sad med hørebøffer foran sin computer og nikkede i takt til noget musik, som det kun var muligt for Maria at høre basgangen i - væk i sin egen verden i stedet for at hjælpe med at pakke ud. Han var tilfreds, fordi internettet rent faktisk havde virket allerede ved indflytningen og så kunne flyttekasser for hans skyld være flyttekasser lige så længe, det skulle være.

Maria satte sig demonstrativt ved klaveret og slog et par toner an. Ville han ikke pakke kasserne ud, ville hun i hvert fald heller ikke bruge sin søndag på det. Altandøren stod åben og en lang stråle lav efterårssol ramte hendes højre kind og tegnede skyggen af den på nodehæftet. Det var egentlig ikke noget dårligt sted, de havde fundet nåede hun at tænke, inden hun forsvandt i en verden uden tanker, en verden der kun bestod af musik.

Hun vidste ikke, hvor lang tid, der var gået, da Elliot prikkede til hende og stak hende en cigaret, mens han pegede på de to cafestole, han lige nøjagtigt havde kunnet finde plads til på altanen. Maria havde ikke engang bemærket, at han gik forbi hende og da slet ikke med et par stole. De satte sig op ad muren med de røde mursten, som endnu blev varmet op af den lavthængende efterårssol. Varmen og den trance, musikken altid bragte Maria i, fik hende til at opgive irritationen på sin kæreste. De kasser blev vel pakket ud på et eller andet tidspunkt. Røgen fra cigaretterne steg op mod den klare blå efterårshimmel og Maria fulgte den med øjnene. Der var noget, der bevægede sig i udkanten af hendes synsfelt. Var det en fugl? Nej, det var for tæt på bygningen, den ville være baldret ind i muren og så klodsede er ikke engang duer som regel. Hun syntes, det havde lignet et ansigt, indrammet af gråt hængende hår, men Maria vidste efterhånden også, at hendes fantasi af og til var så levende, at hendes synsindtryk kunne blive til noget, de ikke var. Det sket også, at det ikke var ren tobak, i de cigaretter, Elliot gav hende. Men hov - der var bevægelsen igen - denne gang var det helt tydeligt et ansigt, der hastigt trak sig væk igen, måske i pinlighed over at være blevet betragtet nedefra. Det var en ældre dame på altanen ovenover deres egen.

"Hahahhahhaahhaaaaa," latteren kom buldrende helt nede fra Marias mave - og hun kunne slet ikke sige noget, men pegede bare op, så den uforstående Elliot fulgte hendes hånd op mod himlen og han tænkte, at det rablede fuldstændig for hende. "Have you gone mad?" spurgte han hovedrystende. "No, oh no, but there is an old lady upstairs and she seems awfully nosy," lykkedes det Maria at få sagt mellem latterkrampene.

"Du skal snagge dansk tel mig, ellers for jeg det aldrig lert," sagde Elliot bare og stirrede vantro op mod altanen ovenfor deres egen. Der kom dog ikke flere bevægelser og da han fik ondt i nakken, kiggede han ligeud i stedet for - direkte over i vinduesspejlet på den tilsvarende lejlighed på den anden side af gaden. Han lod blikket vandre opad igen, og ganske rigtigt: Spejlbilledet stod knivskarpt i de gamle etlagsruder: Stiv som en støtte stod der en skikkelse på altanen direkte over hans eget spejlbillede. Det var svært at afgøre kønnet, men skikkelsen var klædt i sort og havde gråt hår, der så ud til at være samlet i en knold, men alligevel med en del af håret hængende løst ned ad kinderne. Hun stod som klinet op ad muren og Elliot havde aldrig fået øje på hende, hvis ikke Maria havde gjort ham opmærksom på bevægelsen.

"Will du have en kop caffe, old lady?" råbte han op i luften og ventede et øjeblik spændt på reaktionen. Efter et øjeblik tog skikkelsen sig bestyrtet til hovedet og styrtede ind i sin lejlighed og lukkede døren efter sig. De hørte begge tydeligt, at nøglen blev drejet to gange i låsen - som om nogen ville kunne begå indbrud gennem en altandør på 4. sal. Sikke en paranoid kone - hende skulle de nok få meget sjov med.

"OK, så taler jeg dansk til dig: Har du overført husleje til mine forældre?" spurgte Maria.

"Oh shit no," svarede han, uden at tænke over, at han var vendt tilbage til engelsk. Han havde ikke fortalt Maria, hvor skidt det egentlig stod til med finanserne, efter at det sidste sted, han havde haft et spillejob, var gået konkurs og aldrig havde nået at betale ham. Han gik

den tunge gang ind til PC'en for at logge på sin netbank og se, hvor galt det egentlig stod til. "Skulle de ikke først have pengene den 31. oktober?" spurgte han håbefuldt, men fik et af Marias tavse, men drøbende blikke til svar - det blik, som tydeligt sagde: "Elliot, du er forsørgeren, mens jeg er studerende. Kunne du bare have skrevet dit speciale færdigt, havde vi jo ikke behøvet at leve på en sten vel? Og jeg gider ikke, at min mor skal have ret i, at vi aldrig får betalt husleje."

Elliot gik på sin netbank og konstaterede, at det så endnu værre ud end forventet. Så overflyttede han et beløb fra Marias opsparing og tilbage til hendes forældre - for det var jo dem, der oprindeligt havde sørget for, at hun overhovedet havde en børneopsparing. Bare lige et par jobs mere, så ville han betale alle pengene tilbage til den opsparing. Heldigvis kom Maria aldrig selv på netbank og hun levede i sikker forvisning om, at hendes børneopsparing stille og roligt voksede sig tykkere og federe, sådan som hendes forældre havde indprentet hende: "Det hele skal jo ikke soldes op på cigaretter, bare fordi du nu er 21," havde hendes far tordnet, da han skuffet havde konstateret, at datteren ikke engang længere gad forsøge at skjule, at hun røg.

Ude i gangen faldt han over et brev, der var dumpet ind ad brevsprækken - underligt på en søndag, men det var heller ikke frankeret. Han åbnede det, også for at have noget andet end økonomi at tale med Maria om, og kom sprutgrinende ud på altanen, mens han læste op ad den husorden, der var gengivet med gammeldags maskinskrift og den omgivende tekst, der brugte ord som respektløs musiceren og forståelse for den meget lidt lydisolerede etageadskillelse, der var i den gamle ejendom. Elliot forstod ikke alt det gammeldags danske, og bad Maria oversætte. De fnisede som skolebørn, inden hun var færdig og så lagde de en plan. De gik i gang med at sende invitationer ud til deres indflytterfest med det samme og Elliot annoncerede den for alle sine Facebookvenner.

3. kapitel

Kirsten var stærkt forurolet, da hun styrtede ind i sin stue med pulsen bankende helt op i tindingen. Hvad var der nu sket med hendes normalt så upåklagelige diskretion og timing? Hun havde i sin uforsigtige nysgerrighed været letsindig nok til at blive opdaget - vel at mærke EFTER, hun havde smidt sin udlægning af husordenen gennem brevsprækken hos de nye underboer. Nu måtte hun virkelig overveje sine skridt nøje og bruge al sin mentale energi på at være et skridt foran sin nye fjende konstant. Hendes engelse var ikke mere rustent, end at hun udmærket kunne forstå en fornærmelse - og desuden mente hun også, at der stod noget om tobaksrøg på altaner i ejendommens ordensbestemmelser.

Efter at have indtaget søndagens aftensmåltid - en rullepølsemad med sky og rå løg og en ostemad sammen med en kop kaffe - satte hun sig til sin PC langt tilbage i stuen, væk fra de lukkede persienner. På sin Facebook kunne hun nu se to ting om Elliot: Han havde lige tjekket ind i CineMaxx i Bruuns Galleri sammen med Maria og han inviterede sine venner til en indflytterfest den følgende onsdag. Da hun først var færdig med at harcellere over, at de ikke havde varslet denne fest de lovmæssige otte dage på forhånd, gik det op for Kirsten, hvilke muligheder oplysningen om, at de to unge mennesker lige var taget i biografen, gav hende.

På sine tykke, men lydløse filtøfler listede hun sig ned ad trappen uden at tænde lyset i opgangen. I lommen havde hun et kreditkort, som hun med et snuptag kørte igennem den ældgamle låsemekanisme i kanten af underboens hoveddør. Døren sprang op - og ud for en sort kat! Endnu en forseelse mod husordenen - det var ikke tilladt at holde husdyr i ejendommen, men lige nu havde Kirsten større problemer end det. Der var en kat løs i opgangen - og fik hun den ikke indfanget, ville det unge par fatte mistanke. Blev hun derimod opdaget af de andre beboere ville hun også være afsløret i sit forehavende. Måske kunne hun i stedet bruge katten til at illustrere det unge pars sløseri med katten til at få stemningen i opgangen vendt imod dem. Hun lod derfor kat være kat og listede sig ind ad døren og lukkede den næsten til - den manglede kun så meget i at være lukket, at den tillod en smal lysstribe at slippe ind på gulvet og et stykke op ad væggen i den lille entre.

Kirsten kunne ret let orientere sig, fordi lejligheden var indrettet præcis som hendes egen. Ruminddelingen var dog det eneste fællestræk. Her var sorte læderjakker på knagerækken, der lugtede af røg og kattelort fra bakken, som hun var få millimeter fra at plante sin fod i. Hun puffede forsigtigt døren ind til stuen op og gik lydløst derind. Gadelyset og fuldmånen oplyste karnap-enden af stuen, men efterlod resten af rummet med sorte silhuetter af forskellige strukturer. Kirsten gik et par skridt hen mod klaveret, meget bevidst om at blive udenfor lyskeglen fra gadelampen. Alligevel så hun kassen for sent - BONK - hun stødte tåen hårdt ind i en ubønhørligt tung flyttekasse. Selvom det tykke lag filt tog noget af slaget, ømmede hun sig alligevel indvendigt og mærkede en svedperle vriste sig løs fra venstre tinding, men hun udstødte ikke en lyd.

Nu måtte hun handle hurtigt og hun trak hurtigt sin kassebon fra El-Giganten op ad tasken fra sit seneste køb af trådløs router, PC-højtalere og en ny Samsung Galaxy telefon. Ikke at hun tilbragte tilnærmelsesvist nok tid udenfor hjemmet til at forsvare købet af en dyr mobiltelefon, men hun havde haft på fornemmelsen, at den ville give hende nye muligheder for manipulering af sine nærmeste omgivelser. Kassebonen lod hun diskret, men alligevel synligt falde ned på gulvet tæt på klaveret.

Hun listede tilbage mod entreen og stivnede, idet hun hørte hoveddøren gå langsomt og knirkende op. Hendes første reaktion var lynhurtigt at stille sig bag døren ind til stuen, så måtte hun blive stående der, indtil det unge par var gået i seng. Hun turde slet ikke tænke tanken til ende om, at de ville gå ind i stuen og bad til, at de bare ville gå i badeværelset og derefter lægge sig til at sove - helst så stilfærdigt som muligt.

Men lige nu var der lidt for stille. Var den knirkende dør bare noget, hun havde bildt sig ind? Hvorfor blev der ikke tændt lys derude i gangen? Havde de mistanke om indbrud på grund af den åbne entredør og stod klar til at smadre noget tungt i hovedet på den

formastelige, i det øjeblik han listede sig ud igen? Kirsten var på randen af panik og parat til at forsøge sig med at klatre op ad nedløbsrøret til sin egen altan, hvis det ikke var fordi, hun altid låste sin altandør forsvarligt. Den mulighed var både hasarderet og uigenomtænkt.

Med et gik døren til stuen også op og en sort skygge pilede henover gulvet, forcerede kasserne, vendte rundt på en tallerken og spurtede videre i Kirstens retning. Den nærmede sig hendes buksekant og gned sig op ad den. Kirstens hjerte sank i livet - det var bare den sorte kat, der var vendt hjem. Alt forløb med andre ord efter planen, da Kirsten efter at have orienteret sig i dørsprogen forsigtigt trippede en etage op og lukkede sig ind i sin egen entre igen. Først da faldt hendes puls til et mere normalt niveau for en dame i hendes alder, der trods alt for nylig havde været lammet af en hjerneblødning.

4, kapitel

Maria elskede fester og hun elskede, når hun og Elliot havde et fælles projekt at gå op i. De havde masser af venner fra musikmiljøet, gymnasiet, konservatoriet og de englændere i byen, som var i stand til at spotte og hænge ud med byens andre briter - måske fordi de alle kom på den samme engelske pub. Det eneste der var helt sikkert var, at når de inviterede til indflytterfest på en onsdag i efterårsferien, så var der ikke mange, der var forhindrede på grund af noget så småborgerligt som et almindeligt arbejde, de skulle op til den næste morgen. Der var heller ikke mange i flokken, der skelede til, om der kunne drikkes alkohol først, midt eller sidst på ugen, for de fleste var livet en lang fest.

Festen om onsdagen betød også, at de var nødt til at få kasserne pakket ud inden da - det ville selv Elliot kunne se nu. Ikke fordi, det skulle være en fornem fest med tre retters menu og hvide duge, men der skulle skabes plads til, at så mange som muligt kunne stå og drikke en øl, spise snacks eller danse. Det var en stor stue og de havde ikke mange møbler med - Maria var lige flyttet hjemmefra og Elliot havde boet rundt omkring hos kammerater uden særligt meget jordisk gods. Den perfekte scene var sat for et fest- og dansegulv - og så skulle den gamle dame ovenpå få fuld valuta for sin nysgerrighed, når festen gik i gang.

Med al sin bedste vilje til at være larme gik Maria til angreb på flyttekassen med forstærkeren, som endnu mandag formiddag stod midt på gulvet. Hun kunne ikke løfte den, men gik i gang med at skubbe den i retning mod entreen af alle kræfter. Den rokkede sig da også nogle centimeter, inden Elliot kom styrtende: "Pas po med den der, nu skal jeg tage den," sagde han og løftede den med et snuftag op i brysthøjde og tog den ind i det andet værelse. Maria smilede til hans stærke ryg - alt gik jo efter planen. Pludselig var der masser af gulvplads, kun forstyrret af en lille hvid lap papir, som hun samlede op og skulle lige til at krølle sammen, da hendes blik faldt på et beløb på næsten 6000 kroner på en kassebon, der var mindre end en uge gammel.

Maria var vant til, at der var penge nok i barnsomshjemmet, men hun vidste også, at forældrenes køb af lejligheden til dem var en prøve i, om hun overhovedet var i stand til selv at administrere penge. Det interesserede hende ikke, så hun havde i store træk overladt økonomien til Elliott. Hun vidste dog godt, at hans indtjening på musikken helt sikkert ikke var stor nok til, at han kunne tillade sig at købe en dyr mobiltelefon, dyre PC-højtalere og trådløst internet. Det trådløse havde de talt om, så det var OK, men telefonen havde hun ikke engang set - hvad fanden havde han gang i?

Hun vidste også, at direkte konfrontation bare fik Elliot til at klappe i, så hun stoppede kassebonen i lommen og gik ind til ham i soveværelset, hvor han rodede med at sætte kabler sammen til sit lille musikstudie i hjørnet - han var i gang med at sætte højtalere op! Så de ikke lidt nye ud? Sandheden var, at Maria ikke anede, hvordan de gamle eventuelt havde set ud eller om han overhovedet havde haft nogen før. I situationen syntes hun bestemt aldrig, at hun havde set de højtalere før, men hun nævnte dem ikke. I stedet spurgte hun indsmiskende: "Skat jeg har glemt at lade min telefon op, må jeg lige låne din?" "Ja, her," sagde han og stak hende sin ældgamle Sony Ericsson telefon.

Maria gik ind i stuen - hvad var det, han skjulte? Hun gik ud på altanen, tog sin egen fuldt opladte telefon op ad lommen og ringede til Elliots nummer - Sony Ericsson telefonen ringede med det samme. Han havde altså en ny Samsung Galaxy med et andet telefonnummer og SIM-kort - hvad var det dog, han lavede, som hun ikke måtte vide noget om? Noget der var så hemmeligt, at det krævede en hemmelig telefon? Hun valgte igen strategien med ikke at konfrontere, bare snuse lidt og forhåbentlig finde en logisk forklaring.

"Jeg vil også gerne på internettet, har du fået det trådløse til at virke?" spurgte hun Elliot. "Årh, det har jeg ikke fået købt endnu, men du kan bruge kablet her," sagde han på sit engelsk-danske og så helt upåvirket ud. Maria var ikke tålmodigheden selv, så hun valgte at trække bonen op ad lommen: "Hvad er så det her måske? Og hvor kommer de højtalere der fra? Og hvor er den nye telefon? Og har du overhovedet fået betalt husleje?"

Elliot stirrede uforstående på kassebonen. "Det er ikke min," sagde han forsigtigt, men kunne godt fornemme, at hun ikke troede på ham. "Jamen her har jo ikke været andre!" svarede hun tilbage.

De kom ikke rigtigt videre - selvfølgelig var der en chance for, at det kunne være en af flyttehjælperne, men det virkede underligt, for de havde slet ikke været inde i stuen, men derimod stillet alle kasserne i entreen, hvorfra skiftevis Maria og Elliot havde fordelt dem i de to værelser og det lille køkken. Mistilliden havde sneget sig ind i mellem dem som en lille kile, der dog ikke var stor nok til at forhindre dem i at gå i Netto og købe stort ind af chips, øl, breezers, Gajol shots og et par symbolske liter cola til deres indflytterfest. Gæsterne skulle

komme klokken 20 og der var allerede over 30, der havde takket ja til invitationen. Allerede i overmorgen ville lejligheden være fuld af festlige mennesker - så skidt da med den telefon.

5. kapitel

Nu havde Kirsten været tæt på en afsløring endnu en gang og hun sad tilbage i stuen og undrede sig over, at hun kunne være blevet så grebet af sine nye muligheder, at hun havde taget så uforsigtig en chance som at gå ind i stuen nedenunder. Godt nok var hun sluppet heldigt fra det, men der havde været utallige muligheder for, at det kunne gå galt. Hun besluttede sig for kun at operere fra sin egen lejlighed i en rum tid og spille meget forvirret, hvis hun på sine sjældne indkøbsture skulle møde nogen på trappen. Forvirringen kunne forklare det, hvis nogen skulle have set hende gå ind eller ud af sin underbos lejlighed - og hun kunne altid sige, at døren ikke havde været låst.

Således forvisset om, at hun ikke var i overhængende fare, satte hun sig til sin computer. Facebook var hendes startbillede, men hun havde også gjort det til en vane lige at tjekke Elliots kontobevægelser, hver gang hun satte sig til tastaturet. Hun havde haft ret i sin antagelse om, at han var mere end almindeligt sløset med sine pengesager og overtrækket så kun ud til at vokse sig større og større på hans lønkonto. Altså var kassebonen, hun havde efterladt, perfekt materiale til at så splid mellem parterne.

Af Facebook fremgik det, denne tirsdag ved frokosttid, at Elliot og Maria netop var tjekket ind på Café Globen Flakket. Kirsten lavede for sig selv et lille overslag på, hvor stor en transaktion, der ville blive synlig på kontoen indenfor ganske få timer efter, at de forlod caféen. Af hjemmesiden fremgik det, at en brunch kostede mellem 94 og 104 kroner og dertil kom formentlig ekstra juice og kaffe. Kirsten satsede på, at regningen ville lande på omkring 350 kroner. Et beløb der på ingen måde var dækning for på Elliots konto, som også havde stået for biografbilletter og biografcafé søndag og et højt beløb til biografens kiosk.

Det var ikke helt tilstrækkeligt tilfredsstillende for Kirsten at få ret i sine små gættelege - hun måtte finde på noget, der fik skovlen under dem for alvor, uden at blive bemærket. Maria havde spillet klaver til langt ud på mandag nat og nede i bunden af opgangen hang der nu ganske vist et festvarsel, men det var ikke oppe de reglementerede 8 dage før festens afholdelse, så ingen havde jo en chance for at undslippe støjgenerne med så kort varsel. Kirsten skøjtede let hen over det faktum, at hun ikke havde haft andre steder at tage hen, om så festen havde været varslet en måned i forvejen.

Hun skiftede tilbage til caféens hjemmeside og sad og spekulerede så det knagede, indtil hun forfattede denne sms og sendte den til et mobilnummer, der var angivet til caféen på hjemmesiden: "Jeg har netop overhørt et ungt engelsktalende par gå ind på jeres café, mens de talte om at placere en bombe. Hun har håret farvet sort og ring i næsen, han har langt og lidt sjusket hår, taler engelsk og har en sort Haglöffs rygsæk på. De ser ikke arabiske ud, men man ved jo snart aldrig, hvem der har terrorhensigter. Jeg ønsker at forblive anonym for at undgå reprassalier." Det var godt, hun havde købt denne Samsung Galaxy telefon, den skulle nok vise sig at blive en nyttig hjælper i Kirstens forehavende. Hun måtte bare sætte sin lid til, at telefonens ejer var på arbejde, eller at det var en telefon, der tilhørte caféen og blev tjekket jævnligt.

Nu skulle der nok komme gang i sagerne - og det var spørgsmålet om det unge par overhovedet ville være hjemme til at holde fest i morgen eller om de ville blive varetægtsfængslet med det samme. I gunstigt vindstille vejr kunne Kirsten høre udrykninger fra Politigården og hun lindede på altandøren præcis tidsnok til at høre en politisirene gå i gang. Oh hvilken fryd. Lykken havde vendt og Kirsten sad nu igen på toppen af sit net og kunne overskue og styre alle andres bevægelser - troede hun i hvert fald.

6. kapitel

Tirsdag morgen havde Maria og Elliot sovet længe og konstateret, at køleskabet stadig ikke havde fyldt sig selv op. Eller i hvert fald ikke med mad, for der var masser af drikkevarer klar til deres fest onsdag aften. Den logiske konklusion blev, at de slentrede ind til byen og spiste brunch - det var trods alt efterårsferie og stadig bragende solskinsvejr, selv om det var en anelse køligere i luften denne formiddag.

Katten gik hjemmevant ud og ind ad altanen, selv om Maria fik dårlige nerver over, om den ville falde ud over kanten en dag. Til gengæld slap de for stanken fra kattebakken, når den kunne stå ude på altanen, og så måtte de sætte deres lid til dens ni liv og gode balanceevne. De havde glemt at købe nyt kattegrus, så der stank efterhånden fælt, når man stak næsen ud på altanen - ja det var i høj grad oplagt at tage på café, det kunne slet ikke gå hurtigt nok. De lod altandøren stå åben, så katten frit kunne bevæge sig ud og ind, mens de var væk.

Cafébesøget blev både kortere og mindre hyggeligt, end de havde regnet med. Faktisk nåede de kun lige at bestille maden, før der kom to uniformerede betjente ind, fik lukket alle udgange og vinduer, hvorefter den ene gik i gang med at kropsvisitere og evakuere gæstene, mens den anden dannede sig et overblik over lokalet og derefter styrede direkte mod deres bord. "Vil I være venlig at komme med mig!" sagde betjenten og det var bestemt ikke ment som et spørgsmål. De blev brutalt skubbet ud af restauranten, anholdt klokken 12.34, kropsvisiteret og sat ind bag i patruljevognen efter at have overladt deres tasker og overtøj til en tredje betjent, der hurtigt gennemsøgte det, hvorefter han foretog et telefonopkald og gik ind og hjalp til at med at evakuere resten af gæsterne. Maria og Elliot så ikke mere til deres tasker - og Elliot begyndte at blive vred: "What the fuck do you think you are doing?!" råbte han til den betjent, der sad bag rattet og holdt stift øje med dem i bakspejlet. Maria tyssede på ham, mere af angst for, hvad det kunne føre til at modsætte sig,

end fordi hun fattede noget som helst af, hvad der foregik. Pludselig kom hun til at tænke på telefonen og den trådløse router, som Elliot havde købt uden hendes viden - hvad var det egentlig for en kæreste hun havde? Var der bag hans charmerende facade en skjult identitet, som gjorde lyssky forretninger? Havde hun stølet alt for blindt på ham i det år, de efterhånden havde været kærestes? Hvad vidste hun i bund og grund om ham, andet end at han var ankommet fra England uden andet end et pas og en stor rygsæk. Var han på flugt fra noget? Og havde dette noget indhentet ham nu?

Først efter et langt forhør i et lille forhørslokale på Politigården fik de at vide, hvad de var mistænkte for: Caféen havde fået et anonymt tip om, at de havde talt om placering af en bombe, på deres vej gennem byen. Der var bare intet i forhøret, der på nogen måde antydede, at de tog unge musikertyper hanvde noget som helst med terrorvirksomhed at gøre. Skulle der kunne findes noget kriminelt på dem, var det sikkert højst indtagelse af euforiserende stoffer - det var i hvert fald betjentens umiddelbare fornemmelse og han havde en rimeligt veludviklet næse for forbrydere. Efter yderligere et par timer og adskillige telefonopkald, lod han de to unge slippe, med en advarsel om, at de skulle tage og passe på, hvad de gik og snakkede om på gaden i disse tider - også selv om det var for sjov. "Men vi snakkede jo IKKE om ..." pippede Maria, men det var betjenten ligeglad med. Han havde lagt mere vægt på, om det unge par havde fjender, der kunne have fundet grund til sådan en grovkornet spøg, som den de havde været udsat for - og spildt en masse menneskers tid med. De virkede ikke til at have fjender - faktisk virkede de som et par blomsterbørn, der var kommet en generation eller to for sent til 68'oprøret.

7. kapitel

Det var med stor undren, at Kirsten så det unge par blive sat af ved gadedøren af en patruljevogn allerede sidst på eftermiddagen tirsdag. Var der dog ingen, ikke en gang politiet, der tog en terrortrussel alvorligt i dette blødsødne land. I det mindste kunne hun høre på stemmerne, at de var en smule rystede. Elliot udtrykte sin frustration i vrede engelske gloser, som Kirsten priste sig lykkelig over ikke at forstå - tonefaldet var alt rigeligt for hendes sarte ører. Maria derimod prøvede at tale ham til ro, som om oprinnet i forvejen var rigeligt pinligt for hende. Det var da også en mere end almindelig uheldig entre i en ny opgang at blive ledsaget hjem af politiet allerede på den 4. dag i sin nye lejlighed.

Kirsten godtede sig lidt og tænkte, at hun jo så måtte stikke en anden form for kæp i hjulet for deres fest - eller muligvis bare forholde sig afventende og se, om ikke stemningen helt af sig selv ville vende sig imod de nye beboere i ejendommen. Hun var i hvert fald ikke den eneste i opgangen, der var hjemme hele dagen og havde en mening om både stort og småt, der foregik bag de lukkede døre til opgangens ti lejligheder.

Mens de unge mennesker var på vej op ad trappen, lød der pludselig en underlig skrabende lyd udefra Kirstens altan. Hun stillede sig på god afstand af døren - hun følte sig altid lidt jaget og aldrig helt sikker på, om nogen holdt øje med hende fra gadens andre bygninger. Det syn, der mødte hende, var mildest talt chokerende: Op ad nedløbsrøret, der løb i vinklen mellem muren og altanens endemur stak hovedet og forpoterne på ingen ringere end underboens kat. Kirstens hjerne gik febrilsk i gang med at kalkulere fordele og ulemper, muligheder, sandsynligheder og udfald af denne nye situation. Hun brød sig ikke om, at der skete noget uforudsigeligt - men samtidig havde hun dog sjældent set noget så hjerteskræende og modigt kæmpet, som den lille kat, der havde fundet fodfæste hele vejen op ad det gamle frønnede nedløbsrør - endnu en ting, viceværten burde se nærmere på at få udskiftet, men han var holdt op med at besvare Kirstens maskinskrevne henstillinger angående nedløbsrøret.

Katten fik fat i altankassens faste udtørrede jord og fik med en imponerende elegance fordelt sin vægt, så den landede med et bump på den indvendige siden af Kirstens altan. Hun åbnede ganske forsigtigt døren på klem, for ikke at forskrække den lille modige uldtot derude. Der steg en frygtelig lugt af kattebakke op nedefra kattens egen altan et par meter længere nede. Katten trængte sig helt ind i det modsatte hjørne af altanen og stod der og skød ryg, mens den pustede sig op til dobbelt størrelse. Så var der et efterårsblad, der havde forvildet sig ind i Kirstens stue gennem den åbne dør og nu dansede hid og did for vinden inde i karnappen. Med et satte katten efter bladet og havde nær væltet Kirsten, da den startede en hasarderet jagt rundt efter det i stuen.

Kirsten satte sig i sofaen og betragtede den afsindige jagt, mens hun flere gange holdt vejret af frygt for, hvad der ville ske, hvis den ramlede ind i en gulv vase eller skubbede til den blomstrede porcelænskaffekande, der stod udstillet ovenpå vitrineskabet - men katten løb behændigt uden om alle forhindringer og Kirsten tog sig selv i at sidde og smile af dens iver. Der var jo heller ikke nogen, der havde drukket kaffe af den kande i over 25 år, så hvem ville egentlig savne den, hvis der skulle ske den noget? Hun nåede frem til, at den uventede gæst måtte kunne vendes til hendes fordel - men indtil videre vidste hun ikke helt hvordan. Hun konkluderede også, at hun i hvert fald ikke havde nogen skyld i dette kattebesøg, og det var vel ikke ligefrem strafbart at tilbageholde en kat, der vandrede ind hos en? Faktisk burde de unge mennesker være taknemmelige for, at hun ikke bare havde ladet den sejle sin egen sø ude på altanen. Altanmuren var både for høj og glat til, at katten kunne komme den samme vej ned igen.

Det unge par havde formentlig fået andet at tænke over end deres kat, så Kirsten foretog sig foreløbigt ikke andet end at smøre katten en rundtenom med leverpostej, som den indtog med stor appetit fra en underkop i køkkenet. Næppe havde den spist det hele, før Kirsten kom i tanker om, at hvor der kommer mad ind, plejer der også at komme noget ud i den anden ende - men kattegrus var der naturligvis ikke at finde i hendes lejlighed. Hun gik ud på altanen og hev resolut den afblomstrede altankasse ned og stillede den på altanens gulv i håbet om, at katten ville anvende den til nødtoilet, så længe den gæstede hendes hjem.

Mens hun lige ville tænke over, hvad hun skulle gøre ved dyret, lukkede hun øjnene og inden længe lød der høje snorkelyde fra sofaen

og en lille sort kat krøllede sig sammen ved hendes fødder og lagde sig godt til rette på den korsstings-broderede pude, Kirsten hvilede fødderne på. Det havde været et par sindsoprivende dage og nu var Kirsten blevet indhentet af den søvn, hun ikke havde tilladt sig meget af, siden de nye underboer kom ind i hendes liv blot fire dage tidligere.

8. kapitel

Onsdag var det igen op ad dagen, før Maria vågnede med en trykkende hovedpine. De havde delt et par af de mange øl i køleskabet aftenen før og vist også fået røget lidt af hvert - Maria spurgte aldrig Elliot, hvor det kom fra - ovenpå den surrealistiske oplevelse, det havde været at blive anholdt og afhørt for noget terrorrelateret. Selv om de blev pure frifundet og vel også havde modtaget noget, der kunne tolkes som en undskyldning af den fåmælte betjent, der kørte dem hjem - om ikke andet var det vist ikke helt normal procedure at eskortere afhørte mennesker til døren i patruljevogn. Der var kun én tanke, der kværmede rundt i Marias hoved: Hvem var det dog, der havde angivet dem? Hun selv havde altid forsøgt at holde sig for god til pigefnidder og befandt sig bedre i det lidt mere rå musikmiljø, Elliot var en del af. De fleste af hendes venner var mænd eller andre piger, der også var for gode til en så lav handling, medmindre hun fuldstændig havde fejlfortolket dem.

Hun så på Elliot, der snorkede let med åben mund og en klar stribe spyt ned langs hagen med flere dage gamle skægstubbe. Hvem var han egentlig - og hvordan skulle hun nogensinde finde ud af det, når hendes engelske ikke rakte til at få formuleret sine spørgsmål, uden at han ville misforstå hende og føle sig anklaget - og hans danske langt fra godt nok til, at hun kunne forklare ham om sin forvirring på dansk. Hun vidste, at han ville slå hende hen og slå benene væk under hende ved at spille et stille stykke musik, han havde skrevet til hende og syngt for hende, til hun glemte eller ligefrem blev flov over sin mistanke.

Mistanke - det ord fik hende pludselig på helt andre tanker - hvornår i alverden havde hun egentlig sidst set katten Ozzy? Havde han overhovedet været der, da de kom hjem fra afhøringen i går eftermiddags? Hun for ud på altanen i nattøj, men fandt bare en overlæst kattebakke og lovede sig selv, at så snart hun havde drukket en kop kaffe, ville hun gå en tur og købe kattegrus. Hun tog mod til sig, trak vejret dybt ind og kiggede ud over kanten af altanen, hvor hun nærmest forventede at se en smadret kat på fortovet - men der var ikke spor af nogen kat. Heller ikke af blod eller andre udspaltede kattedele, som efter en barmhjertig sjæl havde ryddet op efter uheldet.

Hun hentede en pose og fik vippet bakkens uhumske indhold over i den, bandt en knude og stillede posen ud i opgangen. Derefter lavede hun kaffe og tændte dagens første cigaret. Egentlig burde hun komme i gang med at støvsuge lidt, inden aftenens gæster, men først gjaldt det Ozzy. Hun ledte oppe og nede, han havde før lagt sig til at sove de særeste steder og der var nok af flytterod at gemme sig i. Men det pinte Maria, at altandøren havde stået åben. Hun satte sig derude igen, mens hun drak kaffen og røg færdig. Så var hun klar til at gå den skæbnsvangre tur rundt i kvarteret, for at kigge efter død kat - der kunne næsten ikke være andre muligheder, end at den mirakuløst var humpet væk fra faldstedet og lagt sig til at dø et andet sted - i fred.

Stor var hendes overraskelse derfor, da hun åbnede sin dør - og Ozzy smøg sig ind og gned sig kælent op ad hendes ben. "NÅRH, lille pus hvor har du dog været?" sagde hun og stak snuden ned i dens pels. Hvad var dog det - katten lugtede af gammel kone parfume! Føj for en farmorlugt af YSL, der steg op fra dens lange sorte pels. Lige der var Maria bare glad for, at den var tilbage, selv om hun ikke for sin død kunne regne ud, hvordan eller hvornår den skulle være sluppet ud i opgangen - de kunne da ikke have overset den, da de kom eller gik i går?

Op ad dagen blev lejligheden klar til fest - det bestod mest af at gøre et areal farbart og stille en masse fyrfadslys på en lang bane sølvpapir på midten af plankebordet, der var opstillet midt på stuegulvet. Alt, hvad der kunne sidde på var mobiliseret og i dette tilfælde var det syv deciderede stole, resten var puder, madrasser, sofahynder og vattæpper. Der var musik på anlægget og skåle med chips rundt omkring.

Klokken 19.30 buldrede de første tunge Doktor Martens støvler op ad trappen efter Maria havde været nede og låse gadedøren op, for ikke at skulle passe dørtelefonen de næste par timer. Festen kunne gå i gang.

9. kapitel

Indflytterfesten

Kirsten havde forsigtigt åbnet sin dør onsdag formiddag, fordi hun havde noteret sig at både fru Møller og fru Henriksen havde booket den samme vasketid i kælderens - en begivenhed, der helt sikkert ville medføre snak i opgangen. Hun åbnede til både for- og bagtrappe for at være sikker på ikke at gå glip af noget. Dermed glemte hun alt om katten, som hun faktisk måtte indrømme, at hun havde hygget sig med at have på besøg. Den strøg direkte ned ad fortrappen og kradsede i lakken på døren til dens retmæssige ejer - og en tid senere hørte Kirsten den blive lukket ind i varmen af Maria. Æv, hun havde ikke formået at nå frem til en måde at bruge sit kattegidsel til sin egen fordel.

Nu lød der imidlertid højrostede stemmer fra længere nede ad bagtrappen:

"Det var MIG, der først skrev mig op til den vasketid - jeg har ALTID haft onsdag formiddag," fremturede fru Møller.

"Ja det kan godt være, du altid har haft onsdag formiddag, men det betyder altså ikke, at du også i al fremtid har onsdag - og der var IKKE skrevet noget i bogen, da jeg skrev mig ind."

Sådan bølgede de to damers ordveksling lidt frem og tilbage - indtil fru Henriksen kørte træt og opgav sit forehavende. Der var noget andet, hun hellere ville tale om: "Så du, at de nye kom hjem i Politi-bil i går?"

"Om jeg så det," svarede fru Møller indigneret: "Jeg sagde straks til Henning, at der var noget ved de to, jeg ikke kunne lide."

"Og nu skal de holde fest i aften - ja jeg har også sagt til Aage, at vi må sove med ørepropper i nat. Det har jeg nu gjort i mange år, sådan som han snorker."

Kirsten trak forsigtigt bagdøren ud til køkkentrappen til - det passede hende aldeles glimrende, at snakken i opgangen havde fået et andet omdrejningspunkt end hende selv. Hun var røget i kategorien "gammel tosse på 4. th." og så er der ingen grund til at tale mere om det, så længe hun ikke gør noget interessant eller pinligt.

Lige da TV2 Østjylland gik i gang med de regionale nyheder, lød de første støvletrin op ad trappen - og sådan fortsatte det hele aften i en evindelig trafik op og ned ad fortrappen. Der blev råbt, trampet, danset, sunget, grinet og spillet høj musik for vidt åbne døre og vinduer hele aftenen. På altanen stod der hele tiden en eller flere og røg eller kyssede eller begge dele på en gang. Kirstens vinduer dirrede, sådan larmede og trampede de - men hun holdt lav profil. Det måtte være de nyes underbo Møllers tur til at reagere på det unge par - og denne trampen rundt måtte om muligt larme endnu mere nede hos dem.

På et tidpunkt midt i al larmen, opfangede Kirsten på mystisk vis pulsen på sin egen repos. Hun kiggede gennem dørsptionen og så den lille sorte kat stå og mjave på hendes måtte. Hun lukkede den forsigtigt ind og satte sig i sofaen med den. Mens den spanndt og faldt til ro, faldt Kirstens puls også til et væsentligt roligere leje - det var faktisk som om, hun kunne mærke et lille bånd knytte sig til et lille levende væsen for første gang i mange mange år - om nogensinde før. Men så med et rejste katten sig og vendte den mindre pæne ende til hende, søgte ud i entreen og fandt dørsprækken åben, hvorefter den strøg ned til sine rette ejere igen.

Kirsten sad tilbage i dyb eftertanke. Det dundrede endnu med musik nedenunder og føj - nu hørte hun den umiskendelige lyd af nogen, der brækkede sig fra altanen nedenunder og ned på fortovet. Det var nogle rædselsfulde underboer hun havde fået, men hun følte, at hun havde gjort sit til at få stemningen vendt imod dem og det var egentlig vigtigere for hende, end deres opførsel i sig selv. For når fokus samledes hos andre, kunne hun bedre selv få arbejdsro til de små justeringer i verdensordenen, hun kunne udføre fra sit eget lille lønkammer.

Hun satte sig til computeren. loggede ind som Elliot på sin netbank. Der var nu et minus på over 6000 kroner på hans lønkonto - og tilsvarende manglede der 6000 kroner fra Marias børneopsparing i sammenligning med den første gang, hun havde logget ind på hans konto. Hun rystede på hovedet og loggede ud af netbanken. Så fandt hun frem til dyreinternatets hjemmeside og klikkede sig rundt blandt forældreløse katte. Hun var parat til sit første brud på den officielle husorden af 1915: Hun ville have sig en kat. I et øjeblik forvirring fik hun tanken om anonymt at overføre 6000 kroner til Elliots konto, de skulle jo gerne blive i lejligheden, til hun var færdig med dem. Hun fik hurtigt kontrol over sin løbske fantasi - hvad tænkte hun dog på: At hjælpe folk, der spillede tæppebankermusik lige under hendes gulvbrædder.

TO BE CONTINUED 1. DECEMBER